

dring, her er foreslaaet, er lille, det er sikkert nok, men jeg har ment, at Ændringen dog vilde vise sig i Praksis at være en Imødekommen af Befolkningens Ønsker omkring i Landet, idet man lægger det i den stedlige Skolebestyrelses, altsaa navnlig Skolekommissionens Haand, at lade Udskrivningen finde Sted umiddelbart efter Halvaarsprøven, hvor en saadan finder Sted. Jeg har ikke ønsket ligefrem at sige, at der skal finde Halvaarsprøve Sted, thi om Efteraaret ønsker jeg ikke, der skal prøves i de ældste Klasser, naar de have haft meget lidt Skolegang. Men hvor Halvaarsprøven finder Sted, navnlig om Foraaret, mener jeg, man maa lade Skolekommissionen afgøre, om de Børn, der fyldte fjorten Aar i Halvaaret, maa gaa ud straks efter Prøven eller ikke. Det gaar i det praktiske Liv meget ofte saaledes, at den Skolegang, der finder Sted, efter at Halvaarsprøven er holdt, ikke har saa meget stor Værdi. Man tager den nærmest som nogle Feriedage i Skolen oven paa Halvaarsprøven, med nogle lettere Discipliner som f. Eks. historiske Fortællinger og deslige. Jeg tror ikke, der sker nogen stor Skade ved at lade Befolkningen tage Børnene ud af Skolen efter Halvaarsprøven. Men selvfølgelig, er det en Ændring, man her er imod, vil man ikke unde Befolkningen den Frihed, saa maa jeg finde mig i at lade den gaa ud. Dette Spørgsmaal angaar jo ikke noget Hovedpunkt. Det næste Spørgsmaal, der har været talt om, er Bestemmelsen i næste Paragraf om de fattige Forældre. Skoleloven af 24. Marts 1899 bestemmer, at Børn af fattige Forældre skulle have Skolemidlerne udredede af Kommunen. Men Skoleloven har ikke sagt noget om, hvem der skulde bestemme, hvem der var fattige Forældre. Da Skoleloven intet har sagt, og Loven skulde praktiseres, har Ministeriet været nødt til at gaa frem, saaledes som man skønnede, det var naturligt, og som man skønnede, det var Lovgivningsmagtens Mening. Man er gaaet frem paa den Maade, at Kommunalbestyrelsen har taget Bestemmelse om, hvem der maatte regnes for at være fattige Forældre, og naar de fattige Forældre ikke have villet finde sig i denne Afgørelse og have klaget til Ministeriet, have vi henvist Sagen til Skoledirektionen. Med den Afgørelse har man ladet sig nøje, og jeg tror ogsaa, det er den heldigste. Det er heldigst at lade Kommunalbestyrelserne afgøre disse Sager, thi som

Regel ville de lade de fattige slippe for at betale og ville udrede de smaa Midler, her er Tale om. Men hvor meget man end holder paa Kommunalbestyrelserne — og jeg holder paa dem i det længste — kan man jo ikke nægte, at der kan findes en Kommunalbestyrelse, der kan være paaholden og maaske kan være lidt striks, saa den ikke vil ud med Pengene, hvor den burde. Nødvendigheden af en Appelinstant bliver da indlysende, og det ærede Medlem for Assens, som omtalte dette Punkt, mente ogsaa, der burde være en Appelinstant, men mente, det burde ikke være Skoledirektionen, men Amtsskoleraadet. Jeg tror nu ikke, dette er praktisk, thi Amtsskoleraadet samles jo kun 4 Gange om Aaret, tror jeg det er, og det er en stor Forsamling. Men disse Sager have ikke godt af at vente; de fattige Børn skulle ikke vente paa deres Læremidler, til Amtsskoleraadet kommer sammen. Og naar Amtsskoleraadet kommer sammen, ere disse Sager meget mindre end de andre Sager, Amtsskoleraadet skal afgøre, og jeg kan vanskelig tænke mig, at hele Amtsskoleraadet skulde drøfte en enkelt Mands Stilling i en eller anden Kommune og undersøge, om vedkommende er fattig eller mindre bemidlet i det hele taget. Amtsskoleraadet vil vel henvise disse Sager til et Udvalg, og saa komme vi maaske netop til Amtmanden og den enkelte Mand, som man har i Skolekommissionen. Det ærede Medlem mente, man skulde være bange for Provsterne i denne Henseende. Det tror jeg ikke, man skal. I og for sig tror jeg, Provsterne ville se humant paa disse Sager, men i de fleste Tilfælde ville Provsterne søge Oplysning hos Amtmanden og hos det Medlem af Skoledirektionen, som er valgt af Amtsskoleraadet. Det har jeg i alt Fald Erfaring for fra de Sager, som vi have haft for i Ministeriet. Da nu Skoledirektionen tillige kan være Appelinstant for By og Land, og da det hidtil har vist sig, at det gik godt paa den Maade, har jeg ment det rigtigt at lovfæste den Maade, vi have fulgt ved Sagerne Afgørelse, og derfor er det foreslaaet saaledes. Det tredje Spørgsmaal, som er kommen frem, angaar Betingelserne for fast Ansættelse. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) var imod at forlade Betingelsen om de 4 Aar, da der i sin Tid havde været stærk Strid derom, og da han troede, at man ved at gaa ned til 2 Aar vilde begunstige den Ulempe, som havde fundet Sted adskillige Steder, at en Lærer